

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: **XX**, nar. **XX**
státní příslušník Ukrajiny
trvale bytem **XX**
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2019, č. j. CPR-22377-5/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 6. 2019, č. j. CPR-22377-5/ČJ-2018-930310-V234, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 5. 2018, č. j. KRPL-23747-30/ČJ-2018-180022-SV. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 měsíců.
2. Žalobce namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Správní orgán zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale dle § 50 odst. 3 správního řádu opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Došlo tak k porušení § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
3. Žalobce se neztotožnil s posouzením správních orgánů, pokud jde o charakter jeho činnosti. Podle něj se nejednalo o výkon nelegální činnosti na území České republiky, neboť měl veškeré doklady vyřízené, na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, kde ačkoli u jiné firmy, stále pracoval pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu.
4. Podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebyly splněny. Žalobce měl platné pobytové oprávnění na území Polska, které mu umožňovalo výkon zaměstnání. K výkonu své činnosti na území České republiky nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť na území byl vyslán zahraničním zaměstnavatelem. Tento polský zaměstnavatel je oprávněn v rámci principu volného pohybu služeb, poskytovat služby i v jiném členském státě Evropské unie než Polsku, tedy i v České republice. Své zakázky plní prostřednictvím svých zaměstnanců v pracovním poměru, mezi které patří i žalobce. Argumentace správních orgánů v napadených rozhodnutích žalobce označil za pouhé dojmy bez legálního podkladu. Zaměstnavatel žalobce realizoval svou zakázku sice přes několik subjektů, avšak to je zejména ve stavebnictví zcela běžná praktika, kdy každý ze subjektů na realizaci se podílející realizuje pouze část zakázky. Na základě smluv mezi subjekty probíhají práce, zaměstnavatel žalobce pracuje pro konečného odběratele, sám na vlastní odpovědnost, přičemž řetězení smluvních vztahů na tom nic nemění.
5. Žalobce dále poukázal na fakt, že je pouhým zaměstnancem polského zaměstnavatele, nevybírám si, kde bude působit, byl povinen se pokyny zaměstnavatele řídit. Při složitosti problematiky, i pokud by se jednalo o nelegální řetězení smluvních vztahů, je třeba vnímat, že žalobce je prostým dělníkem, práva neznalým, kdy otázce přeshraničního vysílání pracovníků nemohl rozumět. Žalobcova činnost byla smluvně podchycena a českým orgánům oznámena. Smlouvy byly uzavřeny v češtině a polštině a je otázkou, jestli

jím žalobce rozuměl. Žalobce tedy není možno postihovat za případné pochybení zaměstnavatele, jehož pokyny byl povinen se řídit.

6. Forma uloženého opatření i délka správního vyhoštění tak byly zcela nepřiměřené okolnostem případu a odporující základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobce znovu zopakoval, že měl všechna potřebná povolení a jeho činnost byla ohlášena českým úřadům. Správní orgány měly vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život žalobce a jeho možnost cestovat po území Evropské unie do budoucna. Správní orgán měl tedy zvolit jinou možnost řešení, měl přistoupit ke smírnému vyřešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu jeho ukončení. V případě dobrovolného opuštění území České republiky, případně i uložení povinnosti k opuštění území, by žalobce mohl dále pobývat na území Polska a konzumovat vydané povolení k pobytu. Správní vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce, neboť žalobce přišel i o možnost pobytu na území Polska. Je přitom bez významu, že v současné době již žalobce povolení k pobytu v Polsku nemá, neboť správní vyhoštění znemožní jeho obstarání v budoucnu.
7. Žalobce tvrdil, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, neboť nebyly provedeny relevantní důkazy a prověřeny podstatné skutečnosti ve vztahu k otázce vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty. Objasnění vztahů jednotlivých společností mohlo přispět k objasnění podstatných skutečností, o nichž správní orgán pouze spekuluje, že se jedná o řetězení vztahů k obcházení zákona. Nebylo zjištěno nic o okolnostech vyslání žalobce na území České republiky, kdy nikoliv každé vyslání může být vnímáno jako nelegální. Bylo namístě vyslechnout oprávněné osoby ze subjektů do poskytnutí služby zainteresovaných, aby poskytl informace o výkonu činnosti žalobce.
8. Žalobce neměl prakticky možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Prvoinstanční orgán v rozhodnutí pouze nastínil hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, prakticky se ale s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce nevypořádal. Rozhodnutí bylo čistě formalistické, správní orgán jen paušálně prošel jednotlivé regulativy. Specifika žalobcova případu nebyla zohledněna, což je v rozporu se zákonem a zaběhlou praxí. Žalobce uvedl, že v případě vyhoštění z území České republiky je jeho návrat prakticky nemyslitelný, je vyloučené, že by mu byl umožněn pobyt. Pokud jde o zásah do soukromého života, přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo možno stavět na skutečnosti, že žalobce má na území své původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. S ohledem na nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné, existence rodinného zázemí na území domovského státu nemůže být dostatečným důvodem pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí, rovněž s ohledem na délku žalobcova pobytu na území republiky. Nijak nebylo hodnoceno, že žalobce má legální pobyt na území Polska, přičemž vyhoštění z území Evropské unie bude mít negativní dopad na toto pobytové oprávnění. Tato skutečnost měla být brána v potaz při zkoumání otázky přiměřenosti rozhodnutí, neboť ztráta možnosti pobývat na území, kde

má žalobce povolen pobyt, tedy území Polska, je zásadním zásahem do soukromého života.

9. Nedostatečně byla posouzena rovněž otázka možnosti vycestování žalobce. Správní orgány nepřezkoumatelným způsobem posoudily, zda by žalobci v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z provedeného posouzení není zjevné, jak správní orgán ke svým závěrům dospěl, neboť podklady, na základě kterých byly zjištěny rozhodné skutečnosti, ve spise absentují. Žalobce tak nemohl reagovat na důvody, pro které byl konstatován závěr o bezpečném návratu do země původu. K posouzení hrozby závažné újmy žalobce poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008-61 a též č. j. 2 Azs 71/2006-82. Žalobce uvedl, že má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt, kteréžto skutečnosti se správní orgán v průběhu řízení nesnažil nijak zjišťovat.
10. V závěru žaloby žalobce namítal, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není přezkoumatelně zdůvodněna. Ačkoli správní orgán konstatoval, že vyhoštění bylo uloženo na samé spodní hranici, není toto dostatečné, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu ve výměře 1 roku, což není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce. Jedná se o několik dní údajné nelegální práce, přitom žalobce je trestně právně zachovalý, bez jediného přestupku, vždy pobývajícím na základě řádného povolení k pobytu.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalované

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaná pouze odkázala na napadená rozhodnutí, když v žalobě byly obsaženy stejné argumenty.

III. Zjištění ze spisu

13. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 5. 3. 2018 byl žalobce zastižen hlídkou cizinecké policie při úklidových pracích v areálu nádraží [XX], a.s. v [XX]. Žalobci bylo vydáno dlouhodobé vízum vydané Polskem č. [XX] typu D05, platné od 12. 1. 2018 do 15. 6. 2018, s délkou pobytu 155 dnů s neomezeným počtem vstupů za účelem zaměstnání. Žalobce při kontrole uvedl, že platné povolení k zaměstnání na území České republiky nemá. Doložil Informaci o nástupu zaměstnání – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy a to k firmě [XX], jako zaměstnavatel byl označen [XX], cestovní příkaz ke služební cestě vydaný [XX] a smlouvu o dílo uzavřenou mezi žalobcem a zaměstnavatelem [XX].
14. Se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, žalobce byl k věci vyslechnut. Správní orgán I. stupně ověřil, že žalobci nebylo vydáno platné živnostenské oprávnění, od úřadu práce bylo zjištěno, že žalobce není držitelem platného povolení k zaměstnání vydaného úřadem práce, ale že je ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, registrován jako cizinec vyslaný na území České republiky ke společnosti [XX] v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem [XX] se sídlem v Polsku.
15. Společnost [XX] byla vyzvána, aby předložila doklady o pracovní docházce žalobce, na výzvu uvedená společnost nereagovala. Společnost [XX] sdělila, že žalobce nebyl a není zaměstnancem této společnosti, a předložila smlouvu o dílo uzavřenou

se společností [redacted] se sídlem v Brně, ze dne 1. 8. 2009, na provádění čistících a úklidových prací na vozidlech [redacted]. Dále byla společností [redacted], [redacted], předložena smlouva uzavřená se společností [redacted] na poskytování úklidových služeb ze dne 2. 9. 2015. Současně společnost [redacted] sdělila, že žalobce nebyl jejím zaměstnancem a nespolupracuje se společností [redacted]. V průběhu dalšího řízení žalobce předložil smlouvu o poskytování a zajišťování prací a služeb uzavřenou mezi společnostmi [redacted] a [redacted] ze dne 4. 3. 2017, podle níž se dodavatel společnost [redacted] zavazuje podle cestovního příkazu posílat zaměstnance objednateli s tím, že zaměstnanci vyslaní k objednateli vykonávají práci podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dále žalobce předložil smlouvu o poskytování a zajišťování prací a služeb uzavřenou mezi [redacted] a [redacted] o poskytnutí služeb, které spočívaly v posílání zaměstnanců k objednateli na základě cestovního příkazu. Dále byla k dispozici rámcová smlouva o zajištění a provedení úklidových prací uzavřená mezi společnostmi [redacted] a [redacted] dne 30. 4. 2013, podstatou byla spolupráce při provádění úklidových prací.

16. Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018 správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze vstoupit na území členských států Evropské unie, na 2 měsíce. Správní orgán I. stupně dovodil, že činnost vykonávaná žalobcem naplnila definiční znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a výkon takové činnosti byl podmíněn vydáním pracovního povolení. Dále uvedl, že žalobce není v postavení, které by odůvodňovalo uplatnění § 98 nebo § 98a zákona o zaměstnanosti. Nepřisvědčil argumentaci žalobce, že nebyl povinen získat na území České republiky za účelem vykonávané činnosti pracovní povolení, neboť sem byl pouze vyslán na pracovní cestu svým polským zaměstnavatelem. Správní orgán I. stupně totiž dovodil, že ačkoliv je společnost [redacted] agenturou práce Polska, ve skutečnosti služby v oblasti zprostředkování zaměstnávání pro polský trh práce neposkytuje, ale působí jako zprostředkovatel zaměstnání na území České republiky pod záminkou vyslání k poskytování služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání, čímž naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí dále plyne, že správní orgán se dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval tím, zda se jedná o přiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Vyšel přitom ze skutečností uvedených žalobcem při jeho výpovědi a dovodil, že k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nedojde. Současně konstatoval, že vzhledem k platnosti polského víza bude zásah do oprávnění žalobce pobývat na území států Schengenského prostoru minimální. Dále správní orgán I. stupně ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců posuzoval, zda se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, přitom vyšel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 3. 2018, ev. č. [redacted]. Dále konstatoval skutečnosti, které vzal v potaz při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.
17. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2019 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaná v rozhodnutí konstatovala, že správní orgán I. stupně posuzoval věc na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Rovněž právní posouzení věci a uložení správního vyhoštění bylo v souladu se zákonem, byť žalobcem předložené dokumenty (jeho pracovní smlouva, informace o nástupu do zaměstnání, smlouva o dílo a cestovní příkaz) mají na první pohled vyvolat zdání o legálnosti výkonu zaměstnání, je zřejmé, že

cestovní příkaz byl žalobci vystaven pouze za účelem obcházení zákonů České republiky regulujících začlenění cizinců na vlastní pracovní trh. Žalobce na žádnou pracovní ani služební cestu nebyl fakticky vyslán, jak uvedl, nikdy v Polsku nebyl, rovnou přicestoval z Ukrajiny do České republiky, společnosti uvedené v dokumentech nezná, uvedl, že pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem a cestovní příkaz nikdy nepodepsal a neviděl. Žalovaná se ztotožnila s tím, že pracovní činnost žalobce na území České republiky naplňovala znaky závislé práce, jeho práce byla zaměstnáním, i když k ní nebyla písemně uzavřena žádná pracovní smlouva. Žalobce tak byl povinen si k zaměstnání na území České republiky obstarat u úřadu práce povolení k zaměstnání. Podle žalované je zřejmé,

že pracovní činnost žalobce nevykonával pro svého údajného polského zaměstnavatele a pracovní činnost nebylo možno podřadit pod výjimku stanovenou § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a žalobce podléhal povinnosti stanovené v § 95 odst. 1 v návaznosti na § 89 odst. 1, odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalovaná dále dovodila, že výkon činnosti žalobce nebyl prováděn pro agenturu [REDACTED], ani pro společnost [REDACTED], ale pro České dráhy, a vyslání žalobce do České republiky představovalo samotný předmět poskytování služeb a žalobce plnil úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využíval. Jde tedy o vyslání za účelem poskytnutí pracovní síly a sít smluvních vztahů je formální zástěrkou faktického poskytnutí žalobce polskou společností k manuální práci u české společnosti, a tedy fakticky agenturním zprostředkováním práce. Podle žalované představovalo rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené opatření. Při splnění podmínek § 119 odst. 1

písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je policie povinna rozhodnout o správním vyhoštění vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého

a rodinného života žalobce. Žalovaná dále konstatovala, že diskreční pravomoc správního orgánu I. stupně ohledně stanovení doby správního vyhoštění byla vykonána v souladu se zákonem, správní orgán odůvodnil, že v projednávaném případě je délka v dolní hranici možné míry zákonného rozpětí stanovena s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů.

Podle žalované nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by žalobci komplikovaly návrat do Polska či na Ukrajinu. Dále se žalovaná věnovala možnému dotčení rozhodnutí a vlivu na polské pobytové oprávnění žalobce a rovněž z hlediska dotčení jeho práva vstoupit a pobývat v Schengenském prostoru. I žalovaná posoudila rozhodnutí jako přiměřené z hlediska zásahu

do žalobcova soukromého a rodinného života. Protože odvoláním žalobce napadl obsah závazného stanoviska Ministerstva vnitra, žalovaná se dovolávala potvrzujícího stanoviska ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018, č. j. MV-82695-2/OAM-2018, které původní závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky potvrdilo a konstatovalo, že vycestování žalobce je možné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.

19. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, z něhož se žalovaná a nakonec i žalobce omluvili s tím, že nežádali o odročení, soud tedy jednal v jejich nepřítomnosti. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci správního vyhoštění.
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince až na 5 let, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
22. Podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání zelenou kartu nebo modrou kartu.
23. Podle § 89 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců.
24. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.
25. Podle § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničními zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních míst obsadit jinak (§ 92 odst. 1).
26. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
27. Předně soud uvádí, že důvodná není první žalobní námitka, v níž žalobce pouze v obecné rovině namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Správní orgány zjistily skutkový stav, o němž podle názoru nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovaly rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Žalobce ostatně neuvedl, v čem konkrétně nedostatky zjištěného skutkového stavu spatřuje, nezpochybnil ani žádný podklad, z něhož správní orgány vycházely. Také nespecifikoval žádnou okolnost v jeho prospěch, která měla být zjištěna, a ze správního spisu pak žádná opomenutá okolnost ve prospěch žalobce neplyne. Správní

orgány zjistily skutkový stav v rozsahu dostačujícím pro posouzení otázky, zda byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a zda existují důvody, pro které by nemohl být žalobce vyhoštěn

podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl správním orgánem I. stupně vyslechnut, mohl se tak vyjádřit ke všem okolnostem svého případu, a to včetně dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Byla mu také dána možnost vyjádřit

se k podkladům rozhodnutí, jakož i možnost nahlédnout do spisu, a to i v rámci odvolacího řízení. Nedůvodná je žalobcová námitka, že neměl prostor se vyjádřit ke všem podstatným skutečnostem. Ve věci správní orgán I. stupně opatřil závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce do země původu, které bylo v odvolacím řízení potvrzeno stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu. Správní orgán I. stupně rovněž logicky odůvodnil, proč nevyhověl požadavku provést další dokazování. Žalobce nepředstřel žádnou argumentaci, kterou by zpochybnil či rozporoval správními orgány provedená zjištění, a ani nesdělil žádné další podstatné okolnosti svého případu. Obecnou a neodůvodněnou námitkou ohledně porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu se soud nemohl blíže zabývat a tedy rovněž v obecné rovině uzavírá tím, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nedošlo k porušení ustanovení správního řádu, kterých se žalobce dovolával.

28. Žalobce dále napadl závěr, že na území České republiky pracoval bez pracovního povolení k zaměstnání. Namítal, že byl pouze vyslán svým polským zaměstnavatelem v rámci svého pobytového oprávnění, které mu rovněž umožňovalo výkon práce, k výkonu práce na území České republiky, přičemž se jednalo o subdodávku služeb. Žalobce se tak v podstatě dovolává výjimky povinnosti disponovat povolením k zaměstnání ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti s tím, že jeho vyslání k práci na území České republiky bylo řádně ohlášeno českým úřadům.

29. Otázkou, na jaké případy se vztahuje výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání

na území České republiky pracovní povolení, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, publ. ve Sb. NSS 3713/2018 (rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné též na www.nssoud.cz). Soud doplňuje, že citovaný rozsudek řešil v podstatě skutkově obdobný případ, kdy šlo o výkon závislé práce ukrajinským státním příslušníkem na území České republiky pro českou společnost, který disponoval dlouhodobým vízem typu D vydaným Polskou republikou. Cizinec měl uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem, tento polský zaměstnavatel měl uzavřenou smlouvu o dočasném přidělení zaměstnanců s českou společností, která měla plnit povinnosti zaměstnavatele, přičemž cizinec zůstane v pracovněprávním vztahu k polskému zaměstnavateli. Cizinec přitom fakticky vykonával práci v areálu jiné české výrobní společnosti, na základě rámcové smlouvy o dílo, přitom práci mu nezařádoval a nekontroloval polský zaměstnavatel, ten mu ani nevyplácel mzdu. Nejvyšší správní soud se na tomto skutkovém základě obšírně zabýval výkladem relevantních ustanovení zákona o zaměstnanosti včetně § 98 písm. k), vycházel přitom ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13, podle něhož pracovní vízum vydané jiným členským státem EU neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území ČR, a reflektoval i judikaturu SDEU

týkající se poskytování pracovní síly, včetně přeshraničního poskytování pracovní síly. Nejvyšší správní soud v bodu [41] rozsudku konstatoval: „Z uvedeného je patrné, že český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“

30. Právě uvedené závěry správní orgány správně aplikovaly i na žalobcův případ. I v projednávané věci ze správního spisu vyplynulo, že žalobce disponoval pobytovým vízem typu D05 vydaným Polskem, s platností od 12. 1. 2018 do 15. 6. 2018, které jej opravňovalo rovněž k pobytu na území České republiky. Nebylo sporu o tom, že žalobce neměl vydáno pracovní povolení k výkonu zaměstnání v České republice, na krajské pobočce Úřadu práce byl ohlášen jako zaměstnanec společnosti [REDACTED] se sídlem v Polsku vyslaný k plnění na základě uzavřené smlouvy se [REDACTED] se sídlem v Praze. Pro polského zaměstnavatele [REDACTED] nikdy v Polsku fakticky nepracoval, z Ukrajiny odcestoval přes Slovensko rovnou do České republiky, věděl o tom, že práci nebude mít zajištěnou v Polsku ale v České republice. Při kontrole žalobce předložil i příkaz k vycestování od 26. 2. 2018 do 27. 3. 2018, přičemž fakticky vykonával činnost vykazující znaky závislé práce pro společnost České dráhy. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že prakticky do styku s nikým od svého polského zaměstnavatele nepřišel, práce mu byla přidělena výhradně až na území České republiky, a to při úklidu na nádraží Českých drah žalobci neznámou Českou. Žalobci docházku nikdo nekontroloval, nebylo ani prokázáno, že by mu pracovní pomůcky dal jeho zaměstnavatel, vyplácen měl být ve zlotých, z ničeho ale neplynulo, že by to byl skutečně žalobcův zaměstnavatel [REDACTED], kdo by nakonec výplatu mzdy realizoval. Ze smluv uzavřených mezi [REDACTED] a [REDACTED] vyplývá, že polská společnost prakticky působí jako agentura práce,

kteřá zajišťuje vysílání pracovníků na práci na území České republiky, neboť podstatou jí poskytované služby je výhradně poskytování pracovní síly. Ve shodě se správními orgány má soud za to, že celá síť smluvních vztahů (smlouva o spolupráci při zajišťování úklidových prací mezi XXX a XXX, rámcová smlouva o zajištění a provedení úklidových prací mezi XXX a XXX a nakonec smlouva o dílo mezi XXX a XXX) má zastrít skutečnost, že ve své podstatě jde o poskytnutí ukrajinského pracovníka polskou společností XXX působící fakticky jako agentura práce k úklidové činnosti pro českou společnost. Formální vyslání žalobce do České republiky tedy i v tomto případě představovalo samotný předmět poskytování služeb ze strany XXX, přičemž žalobce nikdy pro svého polského zaměstnavatele v Polsku na základě polského víza typu D05 nepracoval a jeho výkon práce pro českou společnost (práci zadávala a kontrolovala Česka, žalobce ani nevěděl, z jaké společnosti) neměl být příležitostný, žalobce totiž přijel pracovat přímo do České republiky, bez vidiny zajištěné práce v Polsku. Správní orgán I. stupně i žalovaný zdůvodnili, proč se jednalo o faktické agenturní zprostředkování práce zahraničním subjektem, na které nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud se se závěry žalované plně ztotožnil, a protože její argumentaci

na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí považuje za vyčerpávající, dovolí si na ni odkázat. Soud dodává, že o okolnostech žalobcova „vyslání“ na území České republiky dostatečně vypovídaly správními orgány zajištěné podklady, prokazující řetězení smluvních vztahů, a zejména skutečnosti, které k celému získání práce a jejímu průběhu vypověděl sám žalobce. Nebylo tedy podle názoru soudu pochybením, pokud se správní orgány tímto více nezabývaly

a např. nevyslechly oprávněné osoby subjektů, které se celého řetězení zajištění úklidových (nikoli stavebních subdodávek, jak namítá žalobce) prací měly účastnit.

31. Lze tedy uzavřít, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, když aplikovaly § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez oprávnění k zaměstnání, když se na něj nevztahovala výjimka uvedená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.
32. Pokud žalobce uvádí, že o povinnosti získat pracovní povolení nevěděl či že právní úpravě zaměstnávání cizinců nerozumí, nejde o relevantní skutečnosti, jimiž by mohlo být zvráceno rozhodnutí o vyhoštění. V daném směru považuje soud za přílehlavou argumentaci žalované obsaženou v napadeném rozhodnutí. Lze rovněž poukázat na to, že tyto okolnosti byly ve prospěch žalobce správním orgánem I. stupně zohledněny při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
33. K námitce, že správní vyhoštění je v daném případě nepřiměřeně přísným opatřením, jež nemělo být žalobci uloženo, soud uvádí, že žalobce svým jednáním naplnil hypotézu právní normy zakotvené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, kde je stanoven jediný možný následek jednání, jehož se žalobce dopustil, a tím je správní vyhoštění. Uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). V souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by mírnější řešení, jehož se žalobce dovolává, připadalo v úvahu pouze tehdy, pokud by rozhodnutí o správním vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah

do soukromého nebo rodinného života žalobce. Lze dodat, že správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území, nevylučuje, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval. Zákon o pobytu cizinců naopak předpokládá, že cizinec po uložení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemá rozhodnutí o správním vyhoštění sankční povahu.

Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát pouze vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu viz např. rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publ. pod č. 846/2006 Sb. NSS, či ze dne 18. 2. 2016, č. j. 10 Azs 16/2016 - 28). Námitkou obdobného obsahu se žalovaný v napadeném rozhodnutí rozsáhle zabýval na str. 10 a 11, přičemž rozvedl rovněž důvody, pro které nelze aplikovat ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.

34. K otázce přiměřenosti a možných dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců

se správní orgány srozumitelně vyjádřily. Není pravdou, že by byla správní rozhodnutí v tomto směru formalistická. Žalobce sám v rámci účastnické výpovědi uvedl, že do České republiky přijel za prací. Veškeré rodinné vazby (manželku a osvojené děti) má v domovském státě, je zdravý a v návratu mu nic nebrání, jak sám výslovně uvedl. Žalobce tedy přicestoval výhradně z ekonomických důvodů, a to teprve cca 2 týdny před pobytovou kontrolou, na jejímž základě došlo k zahájení správního řízení. Žalovaná při hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí nepřehlédla ani žalobcovu argumentaci nemožností návratu do České republiky, ani argument povoleného pobytu a pracovního povolení pro území Polska. Se závěry žalované však žalobce nijak konkrétně nepolemizoval, soud tedy pouze odkazuje na důvody, které žalovaná velmi podrobně uvedla na str. 10 až 13 napadeného rozhodnutí.

35. Doba vyhoštění byla řádně odůvodněna délkou a charakterem protiprávního jednání žalobce. Navíc byla stanovena pouze v délce 2 měsíců, tedy skutečně při samé dolní hranici zákonného rozpětí doby, neboť bylo přihlédnuto k žalobcovu tvrzení, že neví, za jakých podmínek může být na území České republiky zaměstnán a že se domníval, že zde pracuje v souladu s právními předpisy na základě polských dokladů. Přijaté řešení tedy odpovídá okolnostem případu

ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Soud také upozorňuje na fakt, že žalobce nepřiměřenost správního vyhoštění namítá ve vztahu k době 1 roku, ačkoli prvostupňovým rozhodnutím bylo vysloveno, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, činí 2 měsíce.

36. Pokud jde o žalobcem tvrzenou existenci nebezpečí vážné újmy (§ 179, § 120a zákona o pobytu cizinců), není pravdou, že podklady pro rozhodnutí ve správním spise absentují. Jak již bylo uvedeno, žalovaná při hodnocení této otázky vycházela ze závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018, č. j. MV-82695-2/OAM-2018, jímž bylo potvrzeno předchozí závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 3. 2018, Ev. č. ZS40552. Ve správním spise přitom byla založena nejen shora označená závazná stanoviska odboru azylové a migrační politiky a ministra vnitra, ale také podklady, z nichž tato stanoviska vycházela. Závazná stanoviska přezkoumatelným způsobem popisují, že

v případě žalobce nejsou dány důvody znemožňující nucené vycestování a proč tomu tak je. Závěry závazných stanovisek, jež se situací na Ukrajině včetně ozbrojených střetů zabývala, byly správními orgány v souladu se zákonem převzaty. V závazných stanoviscích zaznělo, že žalobce pochází z oblasti Kirovohradská, která v současné době není zasažena ozbrojenými střety. Žalobcově tvrzení o reálné obavě z návratu do vlasti z důvodu ozbrojeného konfliktu je zcela v protikladu k jeho postoji, který vyjádřil v průběhu správního řízení. Ve své výpovědi žalobce uvedl, že z Ukrajiny odcestoval výhradně z ekonomických důvodů, nikoli z důvodu obav o svou bezpečnost, nesdělil žádné důvody, které by mě měly v návratu domovského státu bránit. Ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

37. Na základě shora rozvedených úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
39. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jehož náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti žalovaného. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho

internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 29. srpna 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně